

one koje su manje razumljive — navodi izvorne izraze, ponajviše na grčkom jeziku što stručnjacima egzegetima stvar čini jasnijom, a svima drugima dobre volje potvrđenijom.

U postapostolskom vremenu problemi kršćana će i dalje ostati. Nasljednici apostola će stvari osvjetljavati onim što su primili od apostola: *Didaha*, *Klement Rimski*, *Ignacije Antiohijski*, *Polikarpovo pismo Filipljanima*, *Hermin Pastir*, *Barnabino pismo*, *Pismo Diogenetu* — sve su to dokumenti koji potvrđuju nauku Isusa Krista i apostola o pitanju kreposti čistoće.

Zaključimo piščevim riječima: »Objavljena nauka se ne može mijenjati!« (109). Sve dobronamjerno o tom pitanju može se prihvatiti za osvjetljenje istine, ali i sve krivonamjerno odbaciti da se ne zaprlja Božja nauka i nauka Crkve.

PRIKUPLJENO ŠIBENSKO IVERJE

Petar Zdravko Blajić

Društvo Šibenčana i prijatelja Šibenika u Splitu izdalo je u Šibeniku u ožujku 1987. knjigu *Šibensko iverje 1871.—1941.* Andrije Tambača. Prvi i do sada jedini cjeloviti prikaz povijesti Šibenika, *Šibenik kroz stoljeća*, napisao je Slave Grubišić; očekuje se, i najavljeno je, novo prošireno i dotjerano izdanje te povijesti. Za 900. obljetnicu Šibenika, 1976. izašao je *Spomen zbornik* s brojnim povijesnim prilogima. Nakon toga pojavilo se je »više monografija, znanstvenih i stručnih radova iz bogate društvene, gospodarske i posebno kulturne, prosvjetne i revolucionarne prošlosti«.

Ugledna šibenska obitelj s prezimenom Tambača dala je Šibeniku i šibenskoj regiji, i šire, nekoliko poznatih kulturnih, crkvenih i političkih djelatnika. Sin autora naše knjige, Duško Tambača, živi i djeluje u Splitu kao skladatelj, voditelj »klapâ«, zapisivač i obrađivač dalmatinske svjetovne pučke pjesme.

Knjiga *Šibensko iverje* Andrije Tambača pozajmila je dio naslova od A. G. Matoša, ili još direktnije: ne samo ime nego i način prezentiranja građe, od niza knjiga što ga već desetak godina u Splitu izdaje dr. Šime Jurišić, bibliotekar Naučne biblioteke u Splitu, koji je Tambači pomogao u prikupljanju potrebne građe. Knjiga ima blizu 150 stranica i »ima pretenzije da na jednom mjestu registrira, tematski i kronološki, događaje, pojave i ličnosti iz jednog od značajnijih i zbivanjima bogatijih razdoblja šibenske prošlosti. Listajući je, informirat ćemo se o stanju i razvoju privrede, posebno proizvodnje vina i vinskoj krizi, o školama, šibenskom tisku, ustanovama i društvima, prigodnim običajima i drugim značajkama Šibenika u razdoblju od 1871. godine do pred drugi svjetski rat«, kaže u predgovoru knjige prof. Ivo Levaković. Ovo relativno kratko razdoblje šibenske povijesti, bogato burnim zbivanjima, koje obrađuje knjiga, karakteristično je za preobrazbu grada u gospodarskom i društveno-političkom pogledu poslije višestoljetnog mrtvila.

U prikazu razvoja privrede, kaže autor, nije obuhvaćena poljoprivreda u cjelini već samo vinogradarstvo i vinarstvo kao najvažnija grana poljoprivredne proizvodnje. Ostale djelatnosti bile su od manjeg ekonomskog značaja za većinu težačkih obitelji u gradu, a pretežno su služile kao dopunski izvor prihoda.

»Knjiga je namijenjena onima kojima je Šibenik zavičaj, u prvom redu mlađoj generaciji kojoj je slika Šibenika iz tog razdoblja malo poznata«. Od četrdeset naslova možda će za ne-Šibenčane najzanimljiviji biti onaj o poli-

tičkim strankama u Šibeniku te o važnijim ustanovama i društvima. U tom kontekstu zanimljivo je vidjeti koju su ulogu u Šibeniku i okolici imali pravoslavci — Srbi. Najviše prostora zauzima »rubrika« *Poznatije osobe u Šibeniku od 1871.—1941.* Tu su abecednim redom u najsazetijem opsegu doneseni podaci o poznatijim osobama koje su uz svoje profesionalne obaveze bile aktivne u raznim sektorima privrednog, kulturnog i društveno-političkog života. Autor kaže da »ipak zbog pomanjkanja potrebnih podataka nisu ispomenuiti mnogi zaslužni i poznati ljudi koji su u Šibeniku zdušno i s ljubavlju obavljali razne društvene aktivnosti. Iz tog razloga neki izneseni podaci nisu potpuni. To se isto odnosi i na one Šibenčane koji su svojim radom i talentom pridonijeli razvoju sredina u kojima su djelovali. Bilješke se odnose samo na umrle ljude koji su se već do 1941. god. istakli u javnom životu«.

I tako je Andrija Tambača kao umirovljenik dio svoga slobodnog vremena vrlo korisno upotrijebio, naime, da izvuče na svjetlo dana mnoge zgode, ljude i podatke povijesti svoga grada koji su ležali pokrivjeni zaboravom, i tako pomogne svojim prikupljenim podacima izradi cjelovitije povijesti »najhrvatskijeg grada — Krešimirova Šibenika«.

MIJO ŠKVORC (1919—1989)

U spomen

Drago Šimundža

U Zagrebu je, 15. veljače o. g., preminuo pomoćni zagrebački biskup dr. Mijo Škvorc. Nekrologe su donijela mnoga naša glasila u kojima je surađivao. Red je i na nama, na našoj reviji, jer je uvaženi mislilac, profesor i pisac bio i naš suradnik. U *Crkvi u svijetu* objavio je niz zapaženih priloga o različitim misliocima i važnim duhovnim problemima. Osim toga, stalno je bio u vezi s našim urednikom i uredništvom; radovao se je svakom našem uspjehu. Posljednje priznanje i čestitke uputio nam je o Božiću i Novoj godini; mjesec-dva prije svoje smrti.

Profesor i kulturni djelatnik, dr. Mijo Škvorc bio je prije svega svećenik i pastoralni pregalac. S tih pozicija je sve gledao i u tom duhu radio. A široko je bilo područje njegova djelovanja. Bio je, štoto riječ, polivalentan: odgovornik, vjeroučitelj, propovjednik, konferensijer, profesor, publicist, mislilac i pisac, karitativac i pastoralni radnik, biskup i duhovni vođa, pjesnik i praktičar istodobno; skroman i pobožan, jednostavan i dostojanstven, načelnik i dijaloški otvoren, spreman za male i velike susrete, privatne i javne pouke, razmišljanja i rasprave, za vedre razgovore i duboka sudbinska i životna pitanja...

Riječ mu je bila živa, tečna, uvjerljiva; izlazila je iz duše. Imao je široko srce i izvanredne umne sposobnosti, ljudske i svećeničke vrline. Bio je predan svom zvanju; izgarao je u ljubavi prema vjeri i svom narodu. Zanosno je govorio; sav se je unosio u ono što je radio. Stoga smo ga onako snažno mogli doživjeti u njegovoj riječi, u dubini pogleda, u zanosu naglasaka i stila. Činio nam se na momente pjesnikom, na momente govornikom, teologom, umjetnikom... No, kad smo ga bolje shvaćali, vidjeli smo da je istodobno sve to. Bio je prirodan, komunikativan, blizak, vjernik i humanist. Čovjek Božji.

Rođen je 1. rujna 1919. godine u Ruševcu kod Križevaca. Gimnaziju je započeo u Dječjačkom sjemeništu na Šalati u Zagrebu i nastavio u isusovačkoj